

Hatdarabos pogácsaszaggató készlet

Álltam a beépített konyhaszekrényben az üres papírdoboz előtt, kezemben a pogácsaszaggató készlettel, és megint a hangját hallottam a hátam mögül, amint azt mondja, Ezt még én vettem neked egyszer a vásárban. Csak úgy odavetette, mint amikor az utolsó időkben megállt mögöttem a konyhában, és a vállam fölött figyelte, mit csinálok, aztán tett valami ártatlan megjegyzést, én meg a plafonon voltam tőle, de nem szóltam rá semmit.

Egyik lábamról a másikra álltam, néztem azt a pogácsaszaggató-készletet, amivel nekem sose sikerült olyan pogácsát sütnöm, mint az édesanyjának. Két álló napig pakoltam, végig úgy éreztem, mintha ott állna mögöttem, és figyelné, hogy mit tesz bele a papundeikli dobozba, mit hagyok ott a helyén, és a legváratlanabb mozdulatomra meghallottam a hangját a hátam mögül.

Eldöntöttem, hogy kisebb lakásba költözöm, megöregedtem, nem bírom már a takarítást, az állandó keresgélést, hogy soha semmit nem találok, elborít a sok kacat, ami az évek alatt felhalmozódott, mert semmitől nem volt szívem megválni, hiába maradtam egyedül, mindent megtartottam, azzal áltattam magam, hogy emlék mind, része a közös múltunknak, hűséges társaim voltak akkor is, amikor egyedül maradtam, időnként még talán hasznukat is láttam, hát most hogyan válhatnak meg tőlük könnyű szívvel. Aztán elérkezett az idő, és neki kellett állnom csomagolni.

Barátságos ez a kis lakás, harminchat négyzetméter, földszinti, amerikai konyha, kis spájzszekrény is van hozzá, hálófülke, fürdőszoba, külön vécé, pincetároló résszel, közvetlenül a belső udvarra nyíló kis terasszal. Alaposan át kellett gondolnom, hogy mit hozok magammal a százhusz négyzetméteres, pincés, padlásos, mel-léképületes falusi házunkból.

Két évet bírtam egyedül, de a harmadik télen azt mondtam, föladom, hiába biztattam magam, nem ment tovább. Szerencsém volt. Egy Amerikából hazatelepülő nyugdíjas házaspár beleszeretett a házunkba, az ingatlanos azt mondta, az interneten látták a hirdetést, a férj idejött, megnézte, és rögtön ki is fizette az előleget, nehogy eladjam másnak, mert ők ezt megveszik. El se akartam hinni, mikor manapság olyan nehéz házat eladni. Megírtuk a szerződést az ügyvéddel, én kicsit féltem, mert még nem volt helyette más, a vevő meg nyugtatgatott, hogy ne féljek, akkor sincs baj, ha nem találok addig megfelelő lakást, amíg a szerződés szerint ki kell költöz-nöm, nem kérnek tőlem semmit, kötbért, lakbért, ők majd ellesznek addig valami panzióban, bárhol, ha meg nem, hát hárman is elférünk, elég nagy ez a ház. Aztán egy hónappal a kiköltözésre megszabott határidő előtt mégis elkészült az új ház, ahol ezt a lakást kinéztem, volt hát időm bőven a csomagolásra. A vevőimmal abban is megállapodtunk, igaz, csak szóban, hogy amit nem tudok elvinni, azt nyugodtan otthagyhatom, ők úgyse tudnak mindent áthozni, még jól is jön nekik, ha marad némi bútor vagy konyhafelszerelési tárgy, kerti szerszám meg egyéb használati tárgy.

Végül úgy döntöttem, az összes bútoromat otthagynom nekik, nem is dönthettem másképp, ebbe a kis lakásba fölösleges, a folyosón a beépített szekrénybe minden

holmim elfér, ágynemű, kabát, ruha, minek még egy szekrény, a hálófülkébe is elég az ágy meg éjjeliszekrény, a nappaliba meg az asztal, a négy szék, a tévé elé egy kisebb kanapé, fölöslegesen foglalná a helyet más bútor, a konyhában meg ez a beépített konyhaszekrény. Sokáig haboztam, a két fotellal mi legyen, régen azokból néztük a tévét, igaz, az utolsó időkben már csak egyedül ültem az enyémben, az övé üres maradt az alatt a másfél év alatt, amíg feküdt, a végén már olyan nagy fájdalmai voltak, hogy a tévé is idegesítette, úgyhogy esténként felolvastam neki, már olvasni se látott, nem is volt türelme hozzá, Olvass fel inkább, nem látom az apró betűket!, ezt mondta, de én tudtam, hogy nincs türelme olvasni, ha én olvasok, akkor legalább a hangos szóra figyel, nem a fájdalomra, úgyhogy nyúltam a könyvért, szinte már betéve tudtam, a végén már nem is tiltakoztam, hogy Már megint ezt olvastatod velem!, örültem is, hogy legalább nem kell odafigyelnem, mert eleinte még erősködtem, Most inkább valami mást, nem unod még ezt a marhaságot?, de ő összepréselte a szemét, úgy rázta a fejét a párnán, aztán ellentmondást nem tűrve erőltette ki magából a választ, hogy Neeem. Úgyhogy ültem a fotelban, és engedelmesen olvastam, egy kicsit mindig visszaolvastam az előző napi részből, mielőtt nekikezdtem az újnak, ő kérte, Hogy megint beleéljem magam!, ezt mondta, pedig kívülről tudta, éreztem, hogy magában szinte mondatról mondatra együtt halad velem a szövegben.

Sokáig tűnődtem, hogy mi legyen azzal a fotellal, aztán jobban belegondoltam, minek nekem, ott lesz a kanapé, ha üldögélni szeretnék, az is bőven megteszi, hogy nézne ki ott magában egy fotel, még ha mind a kettőt vinném, akkor esetleg, de ha én esténként bele is ülnék az egyikbe, a másik akkor is üres maradna, mert nincs, aki beleüljön. Nem viszem el egyiket sem, úgy döntöttem, és tudtam, hogy nem is fogom megbánni, minek nézegessem azt a fotelt, mindig csak a szenvedést juttatná eszembe, nekem meg nem szabad örökké a szenvedésre gondolnom, mert akárhogy is, de az élet megy tovább.

Még a ruháinkból is hagytam ott az Amerikából hazatelepülő házaspárnak, sokat úgysem tudnak elhozni olyan messziről. Az övét azt mind otthagytam a szekrényben, ki se pakoltam, azon mód ottmaradt minden, ahogy volt, az ingek, a nadrágok, az a néhány öltönyzakó, mert sok nem volt neki, két öltöny meg külön két zakó, négy szövetnadrág vagy talán öt, nem is tudom, nem szerette az öltönyt, csak ha nagyon muszáj volt, akkor vette fel, nem járt öltönyben dolgozni, pedig sokszor jobb lett volna, komolyabban vették volna talán, de ő azt mondta, Ha a ruhám miatt vesznek komolyan, akkor megette a fene!, Ha pulóverben nem tudok tekintélyt parancsolni, akkor öltönyzakóban sem fogok!, azzal faképnél hagyott, mikor szóvá tettem egyszer, ha már kinevezték, legalább néha vehetne fel öltönyt, mégiscsak másképp néznének rá, de nem hallgatott rám, sose hallgatott rám, hiába beszéltem neki, olyan konok volt, amit egyszer a fejébe vett, attól a viláért se lehetett eltántorítani. Aztán én mégiscsak ráadtam azt az öltönyt, pulóveresen mégse temethetem el.

A cipőit is otthagytam, az összeset, mondtam a férfinak, ami nem kell, azt majd kidobálják, vagy odaadják annak a cigány családnak a túlsó soron, ha nem is az apjukra, a gyerekek közül valamelyikre biztos jó lesz. Az enyémeiből is hagytam ott, minek nekem annyi cipő, mondtam, majd próbálja fel a felesége, ami nem jó rá, azt is adja oda a cigányoknak.

Nem tartott sokáig a pakolás, az a két nap mindössze, szerencsém volt, hogy mindent otthagyhattam a helyén, amit nem hoztam el. Sokszor gondoltam közben,

mennyivel nehezebb lenne elköltözni, ha ki kellene ürítenem a házat, vinnem kellene mindent, mert ide nem hozhattam volna, el kellett volna adnom az ócskásnak, vagy esetleg odaadhattam volna annak a cigány családnak, így meg olyan volt, mintha kiválogattam volna, mit viszek magammal egy hosszabb utazásra. Az is megfordult a fejemben, hogy még ez is sok, amit vinni akarok, a fele vagy akár a negyede is bőven elég lenne, sőt, talán nem is kellene vinnem semmit azon kívül, ami rajtam van, meg ami elfér egy bőröndben, aztán észbe kaptam, ennem csak kell, hiába vagyok egyedül, eddig is főztem, az új helyemen se élhetek majd hideg kosztos vagy hozatott ebéden, kevés lenne arra az özvegyi nyugdíjam, meg az nem is olyan, hiába írják, hogy házias, akkor se a megszokott ízek, úgyhogy amíg lehet, inkább főzök magamnak, inkább két-három napig is eszem ugyanazt, csak a saját főztöm legyen, addig jó, ameddig el tudom látni magam, és nem szorulok másra.

Furcsa lesz megszoknom ezt az amerikai konyhát, zavar, hogy nem lehet majd becsukni a konyhaajtót, ha rántást csinálok, vagy ha a hagymát pirítom a pörkölt-höz, de előbb-utóbb úgyis mindent megszokik az ember, nem olyan nagy dolog. Nem kell majd fűtenem, jöhetnek haza a melegbe, nem kell kihamuznom a cserépkályhát, a konyha se lesz reggel hideg. Így van ez, mindennek van előnye is, hátránya is, ezt már régóta tudom. Egy darabig biztos keresnem kell majd mindent, nem emlékezhetek rá, hogy mit hagytam ott és mit hoztam el, képtelenség számon tartani azt a rengeteg holmit, el se lehet hinni, mennyi kacat, fölösleges lim-lom összegyűlik egy életen keresztül, fáj az ember szíve kiselejtezni, nem is az, hogy nem érne rá, inkább úgy van vele, elfér, enni nem kér, akkor miért dobná ki, ha máshol nem, a padláson talál neki helyet, hátha egyszer még jó lesz valamire, legfeljebb kidobja, ha nagyon megrágnák az egerek.

Majd biztos gondolkodhatok, hová is tettem ezt vagy azt, mert nem emlékszem rá, hogy otthagytam-e vagy elhoztam, olyan természetes, hogy megvan, ruha, konyhai eszköz, bármilyen apróság, ami talán nem is annyira fontos, mert ami fontos, azt elhoztam, még olyat is, ami talán nem annyira, mint ezt a készletet, hat különböző méretű pogácsaszagató, eléggé meg van feketedve mind, egy kivételével, amit használtam, nem is tudom, minek nekem ennyi, ha sütők is még valaha pogácsát, úgyis mindig egyformát sütök, elég lett volna az az egy is, de álltam ott a papundekli doboz előtt, kezemben ezzel a hatdarabos pogácsakészlettel, tanakodtam magamban, mi legyen vele, akkor meghallottam a hátam mögül a hangját, olyan szomorúan csengett, Ezt még én vettem neked egyszer a vásárban. Csak úgy odavetette a hátam mögül, mint máskor is az utolsó időben, amíg föl tudott kelni, jött utánam a konyhába, megállt, a vállam fölött nézte, hogy mit csinálok, belebeszél mindenbe, még abba is, hogy mennyi ideig pirítom a lisztet a rántáshoz, pedig azelőtt sose érdekelte, még a hagymát is kevesellte, amit a pörköltbe szelek, sokszor legszívesebben mondtam volna neki, már a nyelvemen volt, Gyere, ideengedlek, csináld akkor te, ha jobban tudod!, aztán inkább másra tereltem a szót, úgy tettem, mint aki meg se hallotta, hanem eszébe jutott valami hirtelen.

Álltam ezzel a pogácsaszagató-készlettel, egy helyen volt, egymásba rakva, egy pertlivel átkötve mind a hat, sose tároltam külön, amelyiket használtam, gondolkodtam, hozzam-e el mindet, vagy csak ezt az egyet, hátha annak az asszonynak jól jön majd a többi. Aztán amint ez végigfutott bennem, meghallottam a hátam mögül a hangját. Mint az utolsó időben, szomorkás hangjából rögtön kiéreztem a rosszal-

lást, tudtam, hogy bántja, amit csinállok, úgyhogy mégiscsak elhoztam mind a hatot, most meg aztán nem tudom, hová tegyem, a fiókban nem fér el, az evőeszközök elfoglalják az egyiket, a másikat a konyharuhák, csak kettő van, én meg világletemben a három kredenciókhöz voltam szokva, otthon ez a hatdarabos pogácsaszaggató-készlet mindig a harmadik fiókban volt, a többi konyhai aprósággal együtt, ami most az evőeszközök mellé került, de ez oda már nem fér be. Sok mindent otthagytam, amire nem lesz szükségem, csak néhány dolgot hoztam el, habverőt, dugóhúzó, fokhagymaprést, derelyevágót, ilyesmit, bár ki tudja, főzők-e egyáltalán még az életben lekváros derelyét, azt is mindig csak miatta főztem, magam miatt sose álltam volna neki, mert nem nagyon szerettem, különösen mákkal, ahogyan ő szokta meg gyerekkorában az anyjánál. Azért a derelyevágót is elhoztam, nem nagy súly, gondoltam, hátha egyszer még megkívánom, jó prézlisen, fahéjjal, ahogyan az én anyám csinálta, és ahogyan én aztán sose, mert az ő családjá meg svábosan, mákkal szerette.

A fotel hiányzik. Először nem értettem, micsoda, valamit éreztem, minden az új helyére került, és leültem a kanapéra, hogy pihenek egyet, de már keltem is volna fel, mintha még nem végeztem volna. Gondolkodnom kellett, hogy mit nem pakoltam még el, de akármerre néztem, mindent rendben találtam, mégsem voltam nyugodt, mint amikor tudom, hogy még nem végeztem, valamit félbehagytam, nem ülhetek ölbe tett kézzel, amíg be nem fejezem. Meg kell még szoknom, hogy nem a fotel lesz a pihenőhelyem.

Az éjjel azt álmodtam, hogy van itt még egy szoba, tele mindenféle holmival, aminek még helyet kell találnom. Ott volt minden, amit nem hoztam magammal, pedig régen nagyon szerettem, az összes apró tárgy, csetresz, mindenféle kacat, amire semmi szükség, de azt mondták az új tulajdonosék, hogy ne dobjak ki semmit, hátha nekik még kell, jó lesz valamire, nem hozhatnak ide magukkal minden lakásdísz olyan messziről, majd ők eldöntik, hogy mi kell nekik, csak hagyjak ott mindent, amit nem viszek el.

Ez a hatdarabos pogácsaszaggató-készlet is ott volt, abban a szobában, a kávédaráló mellett, ami már olyan zakatolva járt, hogy mindig attól féltem, egyszer szétdurran a kezemben, köszörült-nyikorgott, mintha kínszenvedés lett volna neki megdarálni azt a kis mákot a barátfüléhez. Ott sorakoztak a polcon a tárgyaim, mint régen a spájzban a lekváros, befőtt meg zsíros üvegek, mert a sült zsírt mindig le kellett szűrnom, fokhagymástul, úgy tettem el, azt kente a kenyérre, mert nagyon szerette a zsíros kenyeret friss kenyérrel, egészen addig, amíg nem kezdett el járni a kezelésekre, mert attól fogva jószerivel csak leveken élhetett.

Be se lehetett lépni szinte abba a helyiségbe, még a földön is mindenütt a sok holmi, amerre néztem, mindenfelé a régi életünk tárgyai, még a lánykoromban horgolt csipketerítők is egy dobozban, olyan szépen, fehérén, kikeményítve, ahogyan kimosva el szoktam őket tenni, pedig már azt se tudom, hová lettek, olyan régen nem használtam őket. Minden ott volt, amit még nem tettem a helyére. És csak álltam ott dermedten az ajtóban, mert tudtam, ha ezzel végzek, akkor mehetek tovább, még egy helyiség tele van holmival, és utána még egy, az összes holmi vár még rám, amit ott hagytam a régi házunkban az új tulajdonosnak, pincétől a padlásig, aztán hátul, a kamrától egész a tyúkólig, istállóig, disznóólig, pajtáig, mindent be kell rámolnom ebbe a beépített szekrénybe meg ebbe a kis konyhába, ahol én ennek a hatdarabos pogácsaszaggató-készletnek sem találok most helyet.

Kegyes halál

Gyógyszert szedett be. Azt hallottam, aki meg akar halni, az úgyis meghal, aki csak a figyelemkeltés miatt csinálja, az arra azért vigyáz, hogy lehetőleg ne haljon meg, úgyhogy kicsit én is megnyugodtam, nem lesz semmi baj, ezt mondtam is neki, még ott a kórházban. Éppen akkor tért magához, amikor bent voltam nála.

Ezt mondta a férfi, és kezébe temette az arcát, aztán egészen váratlanul elkezdett sírni, rázta a zokogás, könnyek nélkül, ahogyan férfiak sírnak, ritka alkalmakkor, mikor igazán nagy bánat éri őket. A kocsmasztalnál ültünk, a férfi törzshelyén, azóta is bejár, azt mondja, csak egy kicsit kevesebbet iszik, mert most hamarabb megárt neki. A lelki teher, gondolom, de nem mondom neki, csak bólintok megértően.

Nem akartam én rosszat neki, dehog, csak szerettem volna, ha él, akkor is, ha ennek talán épp az ellenkezőjét láthatta tőlem, mert nem voltam eleget otthon, nem becézgettem, nem kedveskedtem neki virággal, bonbonnal, amivel nőket szokás magunkhoz édesgetni, olyan méltatlannak éreztem volna. Húsz évnel többet leéltünk egymás mellett, úgy gondoltam, erre már semmi szükség nincsen, e nélkül is tudja, hogy szeretem, minek ilyesmire fölöslegesen pénzt kiadni, mikor mindig úgyis olyan kevés. Mindennap, amikor leszálltam a buszról, úgy kanyarodtam el errefelé, hogy ma, ma végre pontosan kigondolom, mit fogok mondani neki, mikor belépek az ajtón, milyen kedvességet, amiből érzi, hogy fontos nekem, akárhogy is van, nagyon fontos, nem tudok nélküle élni, félelmeim vagyok nélküle, ilyesmiket. Aztán sose úgy történt, ahogy elterveztem, mindig volt itt valaki, aki szóval tartott, elterelte a figyelmemet, én meg hamar el is felejtettem, mire is jöttem be ide.

A férfi megint kezébe temette az arcát, most nem sírt, csak sóhajtott egy mélyet, aztán jó darabig hallgatott. Nem szólaltam meg, nem akartam kérdésekkel megakasztani, hagytam, hadd mondja, amit magától mondani akar. Nem sürgettem, azért jöttem, hogy meghallgassam, és ha tudok, valahogy segítek neki feldolgozni a felesége halálát, aki öngyilkos lett. Semmit nem kérdeztem, akkor sem, amikor leültem vele szemben, és belekortyoltam a vodka-tonikomba, mert azt kértem, vodkatonikot, talán hogy ne érezze magát olyan egyedül az italával.

Az arcát figyeltem. Hosszúkás feje, kimondottan markáns vonásai, enyhén vastag ajkai, mind, mind a régi, az a jellegzetes vonal az orrától lefelé, egész az álláig, még nem különül el nagyon, de már látszik, hogy hamarosan mélyülni fog, és szinte körbe lehet majd rajzolni, mert egyszer csak összeér az álla fölött húzóódó mély barázdával. Világosbarna haja is őszül már erősen, világos szeme is ugyanolyan, hol kéknek, hol zöldnek látszó, az egyikben mintha sötétes foltot vélnék fölfedezni, nyilván valami kezdődő betegség jele, írszdiagnosztá kellene hozzá, az meg tudná állapítani, mi csoda, én azonban átsiklok rajta, de nem marad előttem észrevétlen, mint ahogy az sem, hogy az orra mennyire hegyes, mennyit nőtt, szinte kiböki a végét a két pici csont. És még az is feltűnik rajta, hogy milyen sápadt. Biztos csak most, hogy ez a tragédia érte, nyilván nem volt eleget levegőn. Ha egész nap az irodában kuksol, munka után már nincs ideje, hogy a szabadban legyen, pláne hogy focizzon, pedig focizott, valamikor aktívan játszott, centerhalfot a kerületi öregfiúkban, ezt tudom, mert ezt még mesélte, mielőtt jó tíz évre szem elől tévesztettük egymást.

Nem mondom ki a nevét, mert az még most is olyan lenne, így leírva is, mintha valami régi titkot árulnák el vele. Gimnazista éveim titkos szerelme, egész életemben elkísér, de időközben ő maga, ez az ember, aki most itt ül velem szemben, mintha lemaradt volna magától valahol az emlékeimben, pontosabban tudom, látom, a saját szememmel látom, hogy ez a férfi már nem ugyanaz a férfi, aki azelőtt volt, ezért is fura érzés erről beszélnem, mikor most nem is ez a legfontosabb kérdés, hanem a felesége, a halott felesége, akit tegnapelőtt temetett el.

Meg se próbáltam fölfedezni benne egykori szerelmemet itt a kocsmaszaltnál. Ha álmomban megjelenik, mindig ugyanúgy jelenik meg, ahogyan ott, akkor, ahol és amikor véget ért a gimnázium, leérettségiztünk, szétszéledtünk, majd sokáig nem tudtunk egymásról semmit, aztán egyszer véletlenül találkoztunk, akkor beültünk egy kocsmába, mint régen, csak én már nem Unicumot ittam, hanem sört, egy pohár sört, de azt is csak hosszas unszolásra, hogy ne igyon egyedül.

Nem akartam én utólag okos lenni, hogy sejthette volna, biztos megpróbálja megint, minnek, gondoltam, úgysem változtat semmit a lényegen, a feleségét nem fogja feltámasztani, ha tudja, már a jelekből következtethetett volna, hogy mire készül. Nem mondtam neki azt sem, még a legvégén sem, hogy jobb ez így, most már jó helyen van, vagy efféle közhelyet, ami igaz ugyan, de mégis olyan után, olyan szerencsétlenül hangzik, hogy inkább csak ingattam a fejemet, izelgettem a vodka-tonikomát közben, és nem tudtam, nem is akartam őt félbeszakítani.

Mesélt. Hogy hogyan is volt, amikor mentek arra a bizonyos kirándulásra, nagyon készültek, már régóta készültek rá, és a felesége akart vezetni, mindenáron, azt mondta, annyiszor vágott rá életében, hogy egész a horvát tengerpartig ő vezethessen, hogy most az egyszer engedje meg neki. Ennek már kilenc éve, és kilenc évet kellett utána szenvednie. Csoda, hogy egyáltalán nem hagyta el a józan esze, ezt se mondtam neki, csak gondoltam, mert elmesélte, hogyan volt, az egész balesetet, mert ő emlékezett rá, szakmai ártalom, ezt is mondta, hiszen mentős tiszt, világéletében balesetekhez járt eseti kocsival, megszokta az ilyesmit, azt is rögtön tudta, hogy náluk mi lesz, mert ő el se vesztette az eszméletét. Éppen lassítottak, mert már a határon jártak, amikor beléjük rohant egy török kamion, a sofőr nyilván elaludt, mert nem is fékezett. Olyan szerencsétlenül gyűrte maga alá az autót, hogy hátul a két gyerek azonnal meghalt, a felesége meg deréktól lefele teljesen megbénult. Neki egy-két horzsoláson meg a sokkon kívül semmi baja nem lett.

Mintha ott a kocsmaszaltnál hirtelen tovább mélyült volna az a barázda az álla fölött, és máris összeért volna a másik kettővel, amelyik fönről, az orra tövéből indul. Már gimnazista koromból is emlékeztem erre a két markáns vonalra, de akkor még nem gondoltam, hogy egyszer majd ennyire élesen kimetszi az arcából azt a háromszöget.

Elmosolyodtam. Hirtelen, helyzethez nem illően, magam sem tudom, hogyan, de nem tudtam megállni, eszembe jutott egy barátunk, aki azóta messze jár, Amerikában lett belőle énekes. Ritka nagy tehetség volt. Olyan hangja volt, már mutáló kamasz korában, hogy az egész iskola aulájában egy pissenést se lehetett hallani, amikor felállt a lépcsőre, hogy énekelni fog, *a cappella*, bármit, mindenki lenyűgözve hallgatta, még a legrosszabb diákokat is megérintette valami a hangjából, és nyugton maradtak, amíg ő énekelt. Ő is a vetélytársam volt, és ez csak jóval később derült ki. Most eszembe jutott, talán a vodka-tonikról, mert hosszú idő után egyszer vele

is így vodka-tonik mellett beszéltük meg a gimnazista éveinket, amikor még számára nem volt egyértelmű, hogy a fiúkat szereti, meg talán küzdött is ellene.

Cspongni kezdenek a gondolataim, megint felötlik bennem, amit réges-rég dédelgettem magamban, hányszor, de hányszor próbáltam elképzelni, milyen lenne, ha holnaptól együtt élnénk mi ketten, ő meg én, a hajdani titkos szerelmem meg én, milyen lenne, ha teljesülne a régi vágyam, és velem lehetnék, mindennap, elválaszthatatlanul, mert akkor régen ezt kívántam. És most megint erre gondolok. Nem is értem, miért, hirtelen elérzékenyülök, pedig nem is mondhatom, hogy az ital teszi, a második vodka-tonikom, ennyi azért nem szokott megártani, de valahogy mégis, küszködöm kell a könnyeimmel, annyira meghatódom a gondolattól. És ő közben meséli, hogyan találta meg a feleségét a második öngyilkossága után, kivérezve, miután biztos, fájdalommentes módját választotta a halálnak, késsel összeszurkálta magát, érezni nem érezte, deréktól lefelé béna volt, az időpontot is jól kiválasztotta, amikor ő éppen huszonnégy órás szolgálatban volt, és a gondozóját is hazaküldte. Miközben ezt hallgatom, érzem, lassan ráncolom a homlokomat, és ez annak a jele, hogy úgy teszek, mintha erősen figyelnék, de közben egész másra gondolok, hogy milyen lesz majd velem, szinte látom magunkat gimnazistaként, szaladunk egymás felé, mint a rossz filmekben, és így ér véget a jelenet, ezzel a záró képpel.

Gyilkos áldozatok

Nem szólaltak meg. Még szerettek volna mondani valamit egymásnak, kérdésforma is motoszkált talán a fejükben, de ahogy lopva egymásra sandítottak, a másik tekintete láttán inkább magukban tartották a kérdést, nem húzták az időt fölöslegesen. Mindent úgy csináltak, ahogy megbeszélték, és minden úgy is alakult, ahogy eltervezték.

Jól kiszámított mozdulatokkal összekapkodták a holmijukat a parton, majd a fűzfa tövében egy helyre pakolták, aztán fogták a szerszámokat, a vésőt, a kalapácsot, amivel az első ütést mérték, és elindultak. A patakparton egymás mellé guggoltak, mutató és középső ujjukkal sikálni kezdték a vízben a szerszámokat, alaposan körbedörzsölték, utána körbe is forgatták átnézték, elég tiszta-e, nem maradt-e rajta esetleg vérnyom. De nem maradhatott, könnyen lejött a vér a kalapács fejről, a véső hegyéről is, ideje sem volt szinte rászáradni, olyan gyorsan történt minden.

Most nem gondolkodtak, mozdulataikból hiányzott az a lázas sietség, amivel a menekülni készülő szeretne mielőbb túllenni az utolsó, befejező mozzanaton, hogy összetakarít, eltünteti a nyomokat, igyekszik azt a látszatot kelteni, mintha minden háborítatlanul ugyanolyan maradna utána, mint amilyen volt, mielőtt ő ott járt. Nem kapkodtak.

Nem beszéltek, az utolsó pillanatokban sem könnyítették meg egymás dolgát azzal, hogy egyetlen apró, jelentéktelennek tűnő megjegyzéssel is akár, de éreztetik egymással, hogy mostantól fogva még jobban összetartoznak, tettük örökre megpecsételi barátságukat, mert mostantól csak egymásban bízhatnak. Most, itt a legegységén, miközben sikálták a szerszámokat, pedig jószerivel már nem is volt

miért, olyan tiszta volt véső és kalapács, egymásra néztek, szó nélkül kicserélték, a biztonság kedvéért egymásét is átnézték, hogy meggyőződjenek róla, egyikén sincs szabad szemmel látható vérnyom, bőrdarab, haj- vagy szőrszál, ugyanúgy fénylik szinte, mint új korában. Megint egymásra néztek, az alacsonyabbik fiú ekkor mintha a bizonytalanság szikráját látta volna felvillanni a másik szemében, és ettől egy pillanatra visszahőkölt. Most lelassultak, egyszerre, mintha egymást utánoznák, és mintha nehezükre esne minden apró mozdulat, ólomsúllyal mozdult a kezük, aztán a lábuk is, miközben le-föl járt ujjuk a szerszámok fémes felszínén. Nem gondoltak semmire. Agyuk még nem működött, már a legelején kikapcsolt, csak az ütések erejére, jól kiszámított helyére koncentráltak, attól a pillanattól fogva, hogy áldozatuk a földre rogyott az elsőtől, amit a kalapács élével a bal halántékára kapott. Onnantól kezdve aztán már nem is féltek. Egyik mozdulat követte a másikat, kezükben egyre magabiztosabban járt a véső, lendült a kalapács.

Ha most gondoltak volna valamire, talán akkor is csak arra, hogy minél tovább tartson ez a végső szakasz. De még nem gondolkodtak, meg se szólaltak, még akkor sem, amikor már fellélegezve elejthettek volna egy-egy apró megjegyzést, hogy éreztessek egymással, ott vannak egymásnak, túlvannak rajta, nem ment se könnyebben, se nehezebben, mint ahogy gondolták, ahogy eltervezték.

A magasabbik félszemmel a társára sandított. Máskor, más helyzetben talán rászólt volna, Hagyd már abba, nem látod, hogy a festéket mosod róla!, de nem jött ki hang a torkán, mintha valami láthatatlan erő bénítaná a hangszálait, vagy mintha tűzforró teába kortyolt volna hirtelen, és a torkán akadálytalanul végigcsorduló ital rojtosra égette volna a nyelöcsövét. Társa fokozatosan lassuló mozdulatai láttán kivette kezéből a kalapácsot, de nem szólt rá, csak egy fejbiccentéssel jelezte, hogy elég, most már indulhatunk. Az meg mintha tőle várná az első lépést, még mindig nem mozdult. Erre beletörölte kezét a nadrágjába, főlegyenesedett, és közben nem vette le a szemét a másíkról, mintha abban reménykedne, pillantása erejével rá tudja venni, hogy fölálljon, és végre elinduljanak. Vagy épp ellenkezőleg. Talán abban reménykedett inkább, hogy a társa mond majd valamit, ami itt tartja még őket a helyszínén. Elpakolják a szerszámokat, és még itt maradhatnak. Mintha éppen csak erre jártak volna.

Sötét ruhájukon nem látszott annak a néhány vércseppnek a nyoma, ami menet közben rájuk fröccsent, hátizsájuk elnyelte a vésőt, a kalapácsot, a szögekkel, csavarokkal kivert láncos derékszíjat, amellyel a végén áldozatuk fejét csapkodták, pedig talán már nem is élt. Szemük előtt még nem villantak fel kimerevített képek, még nem jelent meg előttük az idős férfi borostás, eltorzuló arca, amint könyörgőre fogja, mihelyt hirtelen kijózanodva rádöbben, itt komoly a helyzet, ez a két fiú nem tréfál, tényleg eltökélték, hogy most végeznek vele. Még nem látták a sokadszorra ismétlődő mozdulatsort, ahogy arccal a patakba fordulva rándul a hajléktalan férfi karja, a lába, mintha rúgni akarna egyet, mintha szabadulna a vastag kötél szorításából meg a kövek súlyától, amit rákötöztek, hogy később se tudjon felállni, ha majd esetleg magához tér.

Lassan vállukra lendítették a hátizsájukat, ugyanolyan lassan, kimért léptekkel elindultak. Látszólag közönyös arccal baktattak a város felé. Gyanútlan szemlélő csak annyit látott volna, ha valami miatt megakad rajtuk egyáltalán a tekintete, hogy két fekete kapucnis, bőrdzsekis kamasz fiú tart egykedvűen az

erdő irányából a város felé. De nem látta őket senki, egy teremtet lélek sem járt éppen a környéken.

Ahogy lassan közeledett a forgalom zaja, egyszeriben étellel telt meg körülöttük a levegő, és hirtelen mintha ők is kiléptek volna abból a légüres térből, amelyben idáig mozogtak, minden felgyorsult, a szívük is gyorsabban kezdett dobogni, mintha már a busz után szaladnának, így is láthatták volna magukat, hogy futva igyekeznek a megállóba odaérni, amíg felszállnak a várakozó utasok, és ha gondolkodni is tudtak volna, akkor az lett volna a legnagyobb kívánságuk, hogy egy örökkévalóságig tartson, amíg odaérnek.

Csakra